

31. navadna nedelja A

Gospod, umíri mojo dušo pri sebi. (Ps 131)

Prvo berilo

Malahija 1,14b–2,2b.8-10

"Jaz sem velik kralj," govori Gospod nad vojskami, "in moje ime je strašno med narodi. In zdaj, ta zapoved je za vas, duhovniki! Če ne boste poslušali in če si ne boste vzeli k srcu, da bi dajali čast mojemu imenu," govori Gospod nad vojskami, "pošljem prekletstvo nad vas. Vi pa ste krenili s poti in v postavi mnoge spotaknili, pokvarili ste Lévijsvo zavezo," govori Gospod nad vojskami. "Zato bom tudi jaz izročil vas, da boste prezirani in ponižani pred vsem ljudstvom, ker ne pázite na moje poti, ampak se v postavi ozirate na osebo!"

Mar nimamo vsi enega Očeta? Mar nas ni ustvaril en Bog? Zakaj torej varamo vsak svojega brata in oskrunjamo zavezo svojih očetov?

Drugo berilo

1 Tesaloničanom 2,7b-9.13

Bratje in sestre, med vami smo nastopali z vso ljubeznivostjo. S prav takšno toplino, s kakršno mati neguje svoje otroke, smo vam hoteli dati ne samo Božji evangelij, ampak tudi svoje življenje, in sicer zato, ker ste se nam priljubili. Saj se spominjate, bratje in sestre, kako smo se trudili in kako smo garali: ko smo vam oznanjali Božji evangelij, smo noč in dan delali, da ne bi bili komu izmed vas v breme. Prav zaradi tega se tudi mi neprenehoma zahvaljujemo Bogu, da ste besedo, ki ste jo slišali in prejeli od nas, sprejeli ne kot človeško besedo, ampak, kar resnično je, kot Božjo besedo; ta tudi deluje v vas, ki verujete.

Evangelij

Matej 23,1-12

Tedaj je Jezus spregovoril množicam in svojim učencem: "Mojzesov stol so zasedli pismouki in farizeji. Delajte vse in se držite vsega, kar vam rečejo, po njihovih delih pa se ne ravnajte; govorijo namreč, pa ne delajo. Vežejo težka in neznosna bremena in jih nalagajo ljudem na rame, sami pa jih še s prstom nočejo premakniti. Vsa svoja dela opravljajo zato, da bi jih ljudje

videli. Napravljajo si širše molitvene jermene in podaljšujejo robove na obleki. Radi imajo častno mesto na gostijah, prve sedeže v shodnicah, pozdrave na trgih in da jim ljudje pravijo 'učitelj'.

Vi pa si ne pravite 'učitelj', kajti eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje. Tudi na zemlji nikomur ne pravite 'oče', kajti eden je vaš Oče, ta, ki je v nebesih. Tudi si ne pravite 'vodnik', kajti eden je vaš Vodnik, Kristus. Največji med vami naj bo vaš strežnik. Kdor se bo poviševal, bo ponižan, in kdor se bo poniževal, bo povišan."

V razmislek

Skozi današnje svetopisemske odlomke se kot rdeča nit vleče problem verodostojnosti. Prerok Malahija obtožuje duhovnike v imenu Boga, da so zatajili v svoji službi pred Bogom, v svojem življenju in v svojih učenjih ljudi in so zato postali neverodostojni. Pavel si po drugi strani prizadeva dokazati verodostojnost svojega ravnanja in evangelija, ki ga oznanja. V evangeliju pa Jezus kritizira hinavščino in častihlepje učnikov in s tem povezano neverodostojnost.

Da ne bi zaradi Jezusove graje preslišali bistva tega govora in zapadli obsojanju določene judovske skupine ali pa celo antijudizmu. Bistvena ni kritika načina življenja farizejev, temveč farizejsko razmišljanje v nas samih! Farizejsko razmišljanje v tem smislu, kot pravi Jezus, se zelo močno identificira z merili in zakoni v zmotnem prepričanju, da si svetost in odrešenje lahko pridelfamo in prislužimo. Takšna identifikacija lahko zelo hitro vodi do pedantnosti, arogance, pametovanja in do nezdravega stremjenja k popolnosti. Od navidezne popolnosti do navidezne svetosti je nato le še majhen korak, saj zaradi tega priznanje lastnih slabosti in krivde skorajda ni več možno. Takšna farizejska drža ljudem ne omogoča spoznanja, da ne bodo nikoli dosegli željene popolnosti, ker človek vedno niha med dvema poloma – med dobrim in slabim, med idealom in resničnostjo.

Nasprotno farizejski drži je Jezusova drža – to je prepričanje, ki se izkazuje skozi Božje sprejemanje, tako lastnih sposobnosti kot tudi lastnih nepopolnosti in krivde. Prepričanje, da sta svetost in odrešenje navsezadnje nezasluzeno Božje darilo, ki ga ne moremo kupiti niti s ponavljanjem molitvic niti se ga ne da dati na ogled na častno mesto, s častnim nazivom.

Tako je Jezus množicam, ki so ga poslušale, pokazal, katera drža je lahko blagoslov in katera ne. Vsi mi smo bratje in sestre v veri, vendar le eden je naš učitelj (rabin) – Kristus in le eden je naš oče – Bog. In ker smo mi vsi, čeprav popolnoma različni idividuumi, pred Bogom enaki, ne sme nihče poskusiti zlorabiti sposobnosti, talentov ali individualnih osebnostnih značilnosti, da bi se dvignil nad druge, temveč je poklican, da uporabi lastne sposobnosti, da bi olajšal življenjska bremena drugih in da služi družbi.

Prizadevanje za moč, pozicijo, nazive in željeno mesto v družbi se (navkljub jasnemu Jezusovemu sporočilu) nikakor ni zmanjšalo, saj izvira iz globoke človeške potrebe po priznanju, ki pa se pogosto skuša uresničiti na pogubne načine. Če so ljudje zatirani, potem so drugi zavzeli napačno pozicijo. Na to se moramo vsak dan znova spomniti, saj ni nihče od nas na dolgi rok osvobojen farizejskega razmišljanja. Morda se lahko spopademo s potrebo po priznanju s nasmehom in ljubeznijo, če se zavemo, da si je Bog za vsakega izmed nas že zamislil eno, dobro, pravo in pomembno mesto v življenju. Na tem svetu je naše mesto predvsem tisto, ki prispeva k dobremu vseh. Odločitev, kdo nato prejme katero mesto v Božjem obličju, lahko mirno prepustimo Bogu samemu.